

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA!

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 2, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

A ENTRADA D' ESTIU.

NCARA que la Espanya porta poca roba, ja que entre tota aquesta caterva de governs que 's cuydan d' ella tot just l' hi han deixat la camisa, la pobra té calor, una calor del dimontri.

La seva habitació, empestada encara pè 'ls miasmas canovistas, està sense ventilar: l' encarregat de la llimpiesa no vol obrir los balcon, á pesar de las repetidas instancias de la mestresa, y l' ayre conservador que alli 's respira 's fa de dia en dia més insoportable.

Donguém una lleugera mirada á aquesta madriguera, y vejém si es possible que la infelis Espanya pugui estar en tant lamentable situació.

Comensem per considerar que 'l quarto està ple d' unas bestiolas qu' ella 'n diu *fusionistas*, y que ni de nit ni de dia la deixan un moment quieta.

Mirém á un recó y veurém una lley d' imprenta que despedeix un olor qu' empesta.

Mirém á una altra part y trobarém un sufragi restringit que no s' hi pot tenir cara.

Girémnos á un costat; miseria y contribucions.

Girémnos á un altre; libre-cambi y desorganización administrativa.

Guaytém al sostre; goteras.

Guaytém aquí y allá y á tot arréu; esquerdas, tran-yinas y pols en gran.

¿No es veritat que aixó no pot anar?

La Espanya ho comprén aixís; n' està fins als ulls y vol sortir d' aquest estat d' una manera ó d' una altra.

Un demati, després d' haver esmorsat ab una racció de periódichs que parlan d' uns cinquanta mil duros, d' un gos molt espavilat y d' altrás cosas aixís, s' embolica ab un drap vermell y groch que sembla una bandera y, trás, trás, s' encamina al carré.

Seguimla.

Camina que caminarás, com las fantasmas dels quèntos, arriba al davant d' una casa de apariencia molt comfortable.

Truca, diu quatre paraulas al porter, puja alguns esglahons, y per fi 's troba *vis á vis* ab un personatge ja entrat en anys, cara afable y que lluheix l' uniforme militar.

—¿Es vosté 'l senyor Serrano?

—Servidor de vosté, senyora Espanya.

—Gracias: ¿cóm m' ha conegut?

—¡Vaya! ¿Qué 's pensa que encara que no tingui relaciones ab vosté desde fa temps, he deixat may d' enterarme del seu estat y de totas las viscsituts de la seva existencia?

—Me 'n alegro: aixó m' estolviará al treball de pintarli la méva situació.

—Sens dupte. Y ¿qué se l' hi ofereix?
—Ja veurá: vosté ja sab de quin modo 'm trobava quan lo senyor Cánovas se cuydava del meu pis...
—Si senyora.
—Pues ha de sapiguer y entendre que, á pesar del cambi de majordom, á pesar de que 'l senyor Sagasta va comprometre 's á desinfectarme l' habitació, á orejarho tot, á espolsar los trastos y á desembarrassarme d' una pila de cosas inútils; estich del mateix modo, que avants ¿qué dich del mateix modo? pitjor, deu vegadas pitjor...
—¿Vol dir?

—Tal com l' hi conto. Tots los trastots que tenia, tinch; tancada vivia, tancada visch; miasmas respirava, miasmas respiro: y á tot aixó ajuntihí una infinitat de cosas que 'l senyor Sagasta ha tingut la amabilitat d' encarranquinarme, com si encara no 'n tinguéssou prou.

—Si, ja veig que te rahó; pero, hè ¿qué voldria vosté?

—¿Qué voldria? Que aixó s' acabés: estich tipa d' aquest home, necessito un altre majordom, necessito ayre, espay, llimpiesa; vull fé un dissapte general del meu pis... y havia pensat en vosté.

—¿En mí?

—Si senyor; ¿qué m' hi din?

—¡Psè! No dich que no, ni dich que si. Lo cárrech es mol compromés y, aixís, de cop, no puch decidirme.

—¡Senyor Serrano! Miri que jo m' ofego de calor; miri que ara vé l' estiu y com no tinch ganas de morirme, vull algú que 'm refresqui; necessito un vano, un bon vano; y vosté, si vol, me sembla que 'l sab manejar.

—No sé qué l' hi digui ara; demá potser...

—No estich per més dilacions, ja he acabat la paciencia: á pesar de que jo tinch altrás miras, per ara ab vosté m' acontentava; pero aviat, aviat...

—Veurém...

—Vegi lo que vulgui; me 'n vaig. Ja l' hi he dit lo que fa al cas: si no 'm vol entendre, si no 's decideix á orejarho 'l meu pis, hauré de féun altre pensament.

—¿Quin?

—Lo de comprar-me ventall y espolsadors, y ferme 'l dissapte jo mateixa.

—¿Cóm?

—¡Abur! Ja ho veurá quan sigui l' hora. ¡A saber á Salamanca!

FANTASTICH.

DEL NATURAL.

dre 'n.

Lo que vaig á contarlos no 's creguin que siga una invenció. Persona que coneix als interessats, que hi es amiga y si massa m' apuran los diré que cor-religionaria y tot, m' ho vá vendre com á cosa certa, davant de testimonis, que si convinguéssou podrien respon-

Donchs es lo cas que uns sabis alemanys, d' aquells que sempre barrinan, després de molts vigílas y de no pocas probaturas, van empecarse un líquit que eran tals los seus components, que per forsa havia de matar á tots los insectes que 's xuclan la vida de las plantas, ó com si diguessim als *fusionistas* del regne vegetal.

La qüestió era probarlo, y sobre tot enseñarlo ab la filoxera.

Pero desgraciadament pera ells, á Alemania de filoxera no n' hi havia.

Bè es veritat que las vinyas francesas n' están plenas; pero pósense la má al pit ¿qué per ventura si vostés fossen alemanys anirian á matar la filoxera dels francesos? Primer s' entendrán los gats y las ratas. ¡No faltaria més!

Vels' hi aquí, donchs, que aquells sabis á copia de llegir periódichs y revistas, van trobar qu' en un altre país que no era Fransa hi havia filoxera també.

Per una revista agricola van enterarse de que la filoxera feya grans estragos en l' Ampurdá.

Y miraren lo diccionari geográfich y veieren que l' Ampurdá pertenexia á Espanya, provincia de Girona, y que á Girona hi havia *prefectura* (govern civil).

Ja no s' hi van pensar més. Agafan un barralonet, l' omplan de líquit insecticida, escriuhen una atenta carta al gobernador de Girona, y la carta y 'l barralonet, ports pagats, van sortir cap á l' immortal ciutat.

Era llavors gobernador de aquella provincia 'l célebre Sr. Moradillo, que al rebre la carta dels sabis alemanys, y ocupat com estava en fer las elecciones á la mida del seu gust, ni ménos vá llegirla, tirantla dintre de la panera ab los papers destinats á provehir ciertas dependencias molt *secretas* d' aquellas oficinas.

Al mateix temps los empleats del carril, tractantse del gobernador, está clar: agafaren lo barralonet y l' hi dugueren, guiantse per la direcció.

Lo rebé 'l majordom de la casa y l' instalá dintre del rebost de 'n Moradillo, creyentse qu' era ví, mistela, ó garnatxa, enviat pèl masover de una hisenda que allá á l' Ampurdá poseheix lo qui era llavors gobernador de aquella provincia.

Y vels' hi aquí com aquell líquit de matar la filoxera vá anar á parar al rebost del gobernador civil de Girona.

Y are figurinse trobarse dintre del cos de un dels criats de 'n Moradillo.

Aquest era l' encarregat de servir y á tot hora entrava y sortia del rebost. Era un bon xich llaminer, vá veure la novetat del barralonet y més de cent vegadas vá venirli la tentació de fiblarlo.

¡Feya un goig!... ¡Ah! ¿Qui es capás de resistir una tentació semblant?

Per ú'tim no pogué més y sucumbí. Ab un punxó y un vás á la má entra secretament al rebost, fibla 'l barraló, y un fil lluent com l' or cau dintre del vás. Deixa 'l punxó á la fibla, s' acosta 'l vás als llabis y béu!..

¡Quin gust més asquerós! Comensa á fer muecas, á vomitar... á trobarse malament... Lo pobre home aquell dia tingué de pendre camamilla.

**

SARAH BERNHARDT

Sally Methuen

Sarah Bernhardt

Sarah Bernhardt

HAMLET

A. THOMAS

WAGNER

VERDI

TEATRO PRINCIPAL JOHANNESBACH

A. BRUGADA

BUEN PETERO EL TROVADOR

LEONET Fontana

TRAGO

ARBOS

George Polos

FESTO DEL CIRCO LATINA

ROMA

Revista de Primavera

Por F. Gomez Salas